

1835 г. Оттук нататък всички датировки при изчисляване годините на станалите събития, в които той е участвувал, както и обвързването им с възрастта на геря, не са защитени аргументирано.

Почти всички биографи на войводата смятат, че Филип Тотю започва своя бунтовен живот след лятото на 1851 г., т.е. след отвличането и смъртта на неговата братовчедка Аглика, след смъртта на дядо Добри Зеленката, както и след злощастното му набеждаване и арестуване; с други думи тогава, когато според тях той бил вече на 21-годишна възраст²⁴ (при положение, че е роден през 1830 г.) Оттук се започва изграждането на едно неправилно и неаргументирано становище за датировката на бъдещите събития. Истината е обаче доста по-различна. Именитият войвода през 1851 г. е само на 16-годишна възраст. Независимо от това, че е все още твърде млад, той вече е започнал своя почти напълно самостоятелен живот. Това твърдение може да бъде защитено най-малко по две основни причини:

- Тотю показва твърдост в отказа си да изпълни желанието на семейството, което го праща отначало да учи при гръцкия даскал, а после и при шивачите в Търново. След този отказ суровият му баща не може да се примири с факта, че неговият син не работи и още когато Тотю е едва 12-13-годишен, го помъква след себе си по градове и села, за да му помага в джамбазлъка.

- От друга страна, бащата на бъдещия войвода - Топал Тодор, е бил трудно подвижен, куц с единия крак, а джамбазлъкът изисквал сериозно вървене. Затова той още отрано, когато Тотю е все пак едва на 14 години, започва да го праща сам да изпълнява определени, свързани с тази професия задачи. Разбира се, отначало Тотю се движи с придружители. Баща му го прикрепя към свои по-възрастни познати, пътуващи в посоката на младежа, какъвто е описаният в литературата случай с дядо Добри Зеленката, но по-късно Тотю все по-често започва да пътешества сам. Така порастващото момче още отрано се запознава с безправието на своите сънародници, а силното, чисто и все още наивно, недеформирано чувство за правда постепенно изгражда в него онова състояние на нетърпимост, което по-късно ще го направи хайдутин.

По този начин с голямо основание можем да приемем, че бъдещият неуловим бунтовник започва действителната си хайдушка дейност през 1854 г., т.е. във възрастта около раждането на първородния му син Тодор, когато той вече от една година е женен и е навършил 19-годишна възраст. По това време Тотю вече е решил своята бъдеща съдба на непокорен хайдутин и закрильник на онеправданите ни сънародници. Именно затова той толкова много държи, детето да носи неговото име, щито в случай на нещастие то да стане продължител на неговата борба. В същия този период, през Руско-турската война (1853 - 1856 г.), когато театърът на бойните действия се пренася от Силистренска Добруджа на север в степите на Приазовието и когато руските войски са предислоцирани в нея посока, легендарният Бойчо войвода, участващ във войната на страната на руското оръжие, вече се е върнал в родната планина и е създал нова хайдушка чета.²⁵ Вероятно по него време младият